

Pált a korinthusi gyülekezet egyik tagja megsértette. Nem tudjuk, hogy miről volt szó. Ez azonban súlyos sérelem lehetett. Mit teszünk mi ilyen esetben? Lássátok, itt van a két mélység balról és jobbról is. Balról ez: ezt nem viselhetem el, megsértett, szíven talált, ez az ember ezentúl sötét pont életemben s amit ezután gondolok, mondok és teszek, abból többé-kevésbé ki fog tűnni, hogy mit éltem át ezzel az emberrel s hogy vele végeztem. Ha mi itt megállunk, akkor ebbe a mélységbe fogunk alázuhanni. Ettől az élménytől azonban — hogy vajjon a másik teljességgel jogtalanul bánt-e el velem, vagy jogtalansága a bennem is rejlő jogtalanságra volt-e felelet — valami bennem és pedig a legjobb, az én halhatatlan lelkem, mindenesetre érintetlen, szabad marad; ilyen élmény által nem található szíven. Mi mégis valamivel mindnyájan többek vagyunk annál a személyes oldalunknál, amely az ilyen élmény által megsérthető, megszomorítható. Indíthat az ilyen élmény esetleg arra is, hogy megtérjek és a saját jogtalanságomat elismerjem. Az is megeshetik, hogy egyszerűen védekezni kell. Nem ülhetek be azonban a halálos sértődés rettenetes kalitkájába és mint fogoly madár ígézetten nem mereszthetem rá a szememet a gonosz kígyóra, a személyesen érintő jogtalanságra. Ezzel a lelkemet árulnám el és kiesném a kegyelemből. Ezt gondolta Pál. Lerázta magáról a jogtalanságot; nem engem szomorított meg — mondja — nem akarja, hogy sötét, üres pont támadjon, szabad akar maradni. Ez a kegyelem útja. — Jobbról a másik mélység: mit törődöm, hogy egy ilyen ember mit mond rólam s hogy bánik velem, vástag a bőröm, megvetem és elfelejtem őt. Talán már mi is kívántuk, hogy így telessünk. Barátainktól és ismerőseinktől talán meg is kaptuk a jó tanácsot: neked is úgy kell tenned: ne törődj semmivel, hadd menjenek az emberek a maguk útján, s beszéljenek, amit akarnak, neked semmi közöd ehhez. Olyan nehéz azonban ezt a tanácsot követni, hogy már ebből észrevehetjük, hogy nem lehet jó tanács. Semmi közöm hozzá! — Ez sohasem nagy bölcsesség. Az emberi szív ilyen esetben meleg és nem hideg. A gonoszt, amit elszenvedünk, nem vehetjük könnyen és kisebbé sem tehetjük annál, mint amekkora. Ez ismét csak szakadék és kalitka lenne, amelybe belekerülnénk. Ha az emberben a gonosz elleni szenvedély kialszik, akkor ő élőhalott. Aki már nem tud haragudni, lelkét elveszítette. Ezért

ugyanaz a Pál, aki azt mondhatta: „nem engem szomorított meg”, nem kisebbíti, sőt nagyítja a bűnt és így folytatja tovább: „hanem titeket mindnyájakat”! Ő a vele szemben elkövetett gonoszságon nem akad föl, azonban szomorú és haragos amiatt az akadály miatt, mely ezzel ott az Isten emberek közötti munkája elé gördült. A személyes sértés neki nem fontos, annál fontosabb azonban a léleknek, a közösségnek háborgatása, mely ezzel az esettel kapcsolatosan árnyék gyanánt borult rá és a korinthusiakra. Ezért, nyilván abban a levélben, amit előbb írt, nagyon erélyesen és szigorúan bánt el az illető emberrel. Nem keseredett el, de megkeseredett. Nem sértődött meg, de felháborodott. Nem veszekedett, de harcolt. Lerázta magáról a sérelmet, de csak azért, hogy most szabadon felvehesse és hordozhassa. Látod az utat, mely két mélység között fenn magasán vezet át?

Közben pedig nyilván valami történt ez ellen az ember ellen Korinthusban. Mint ahogy az egészséges test védekezik az ellene támadó betegség csirái ellen, a korinthusiak is az illetővel megértették, hogy azzal, amit Pál ellen mondott, a közösséget velük megtörte és a közös szellemet megzavarta. Megértették, hogy nem személyes megsértésről volt szó, hanem a Jézus ügye elleni merényletről, amelyhez mindenkinek köze van. Ez is egyik jele az őskereszténység élő voltának: milyen magasabb megvilágításba kerülnek a személyes ügyek. Nem tartották olyan fontosnak, mint mi, de sokkal komolyabban vették, mint mi. Ha valaki a pusztába tévedt tőlük, mint nyilván ez az ember; annak azonnal meg kellett éreznie: csakugyan a pusztában vagyok. Nem volt ott hamis megértés és palástolás; nyíltan, őszintén beszéltek. Elpártolt és megbüntették, néha rettenetes gyorsan és hathatósan. Szabad is és szükséges is volt, hogy így legyen. Valami új és szent volt közöttük, mely magától védekezett. Éppen ezért írhatta nekik most Pál: ez nekem elég, a büntetés célját s ezzel határát is elérte.

Mi is megszoktuk, hogy egymást megbüntessük. Természetesen igen önkényesen járunk el. A legtöbb és rendszeren a legbosszantóbb vétkeinket egymásnak elpalástoljuk. Ha azonban véletlenül egyszer úgy látjuk jónak, akkor aztán rárontunk és kiűzzük az embert a pusztába. A másik különbség az, hogy türelmet megkeményedünk és mértéktelenek leszünk. Büntetünk, de semmi célra nem gondolunk és így büntetésünknek határa